Ի սմին ժամանակի ծագեցաւ վէճ և խռովութիւն 'ի մէջ Յունաց և Լատինաց վասն գերեզմանի Ս. Աստուածածնի՝ 'ի ձորն Գեթսէմանի, զի Յոյնք երկնչէին հանապազ 'ի միտս իւրեանց կերպիւ իւիք արտաքսել յեկեղեցւոյ անտի զԼատինս՝ և 'ի զայրանալ կուսոյն՝ Փոխանորդք եւ Թարգմանք երկուց ազգաց դիմեցին առ դատաւոր քաղաքին, և նա արար ատեան մեծ յերեւելեաց քաղաքին, ուր եկին և դասք գիտնականացն այլազգեաց։ Եւ 'ի լինել բանից՝ ամբաստան եղեն Յոյնք զԼատինաց եւ ասեն՝ 'ի դարուց և 'ի ժամանակաց անտի գերեզմանն Ս. Աստուածածնի սեփհական է Յունաց, և նոքա միայն տիրեալ են այնմ առանց ուրուք ընդդիմանալոյ, այժմ Լատինք յարուցեալ հակառակին ընդ մեզ վասն այնր, ուստի խնդրեմք բառնալ զընդդիմութիւնս նոցա։ Յակնարկել դատաւորին՝ ետ պատասխանի Փոխանորդն Լատինաց և ասէ. եկեղեցին այն որոշեալ և սահմանեալ է երից ազգաց՝ Հայոց, Յունաց և Լատինաց, և իւրաքանչիւր ազգ ունի անդ առանձին տեղիս, և մէն մի սպասաւորս, և որոշեալ ժամանակս կատարելոյ զպաշտամունս, մաքրելոյ և լուցանելոյ զկանթեղս, և սեփհականեալ է այն երից ազգաց, և ոչ միոյ ազգի. և Փոխանորդն Յունաց Անանիա ոչ անսայր բանից նորա։ Հարկ եղեւ դատաւորին հարցանել զժողովեալ այլազգիս, և նոքա զնոյն ետուն պատասխանի՝ թէ եկեղեցին սեփհական է երից ազգաց։ Դատաւորն ազդ արար Փոխանորդին Յունաց լռել յամբաստանութենէ և չկալ հակառակ նախնի սովորութեան. կոչեաց նաեւ ըզԹարգմանն Հայոց և պատուիրեաց նմա չկռուիլ ընդ միմեանս, այլ կալ մնալ անդ որպէս էինն յառաջագոյն՝ յիւրաքանչիւր սահմանեալ տեղիս, եւ սիրով կատարել զպաշտամունս իւրեանց, և այսպիսի եղանակաւ արձակեաց զատեանն. ՌՄԳ (1754)։

Հանգեաւ 'ի Կոստանդնուպօլիս Ակնցի մահտեսի Սեղբոս Ամիրայն, մեծ բարերարն Աթոռոյն Երուսաղէմի, յերեկոյի յաւուր տօնի Իսահակայ Պարթեւի Հայրապետին, (1754. 'ի 5 Փետրվար ամսոյ)։

Իսկ Լատինք թէպէտեւ լռութեամբ մեկնեցան յատենէ դատաւորին, այլ ոչ կամեցան խաղաղ հանդարտիլ.